

شبکه‌های دولتی، به واسطه پرداختن به شکایات مردمی و جنبش‌های اعتراضی در جهان عرب، خشم اکثر رژیم‌های منطقه را برانگیخته است؛ به‌طوری که یکی از شرط‌های سیزده‌گانه بلوک دولت‌های تحت رهبری عربستان برای ازسرگیری روابط با قطر در سال ۲۰۱۷، تعطیلی شبکه الجزیره اعلام شد (محمدی و احمدی، ۱۳۹۷: ۱۹۸-۱۹۹).

این شبکه در سال ۱۹۹۶ با هدف خروج قطر از سایه هژمونیک عربستان و شورای همکاری خلیج (فارس) در منطقه و بین‌الملل از طریق گسترش پیوند با ایران، اسرائیل و همچنین گروه‌های اسلام‌گرا چون "حماس" راه‌اندازی شد. «شیخ حمد بن خلیفه» رهبر پیشین قطر باور داشت وجود یک شبکه خبر تلویزیونی که دغدغه‌های راستین مخاطبان عرب را به تصویر می‌کشد عامل انتقال دیدگاه‌های این کشور به خانه‌های مردم در سراسر سرزمین‌های عرب‌زبان و قوام‌بخش سیاست خارجی مستقل این کشور خواهد بود. در این باره، الجزیره با پخش دیدگاه‌های سیاسی متکثر و موضوعات اجتماعی مورد غفلت قرار گرفته شده توسط نظام‌های سیاسی حاکم، خواهان پایان بخشیدن به رسانه‌های فراگیر دولتی در منطقه است. راهبرد مذکور باعث نفوذ و تأثیرگذاری شدید این کشور در دو سطح منطقه‌ای و بین‌المللی شده است. اگرچه الجزیره فعالیت خود را به زبان عربی و با هدف تأثیرگذاری بر مردمان عرب منطقه آغاز کرد، از سال ۲۰۰۶ با راه‌اندازی کانال الجزیره انگلیسی، حوزه نفوذ آن در کشورهای غیر عرب‌زبان نیز گسترش یافت و امروز به‌عنوان رقیبی سرسخت برای شبکه‌های بزرگ خبری چون بی.بی.سی یا سی.ان.ان به حساب می‌آید.

یکی از موضوعات مناقشه‌برانگیز در مورد فعالیت‌های این شبکه، مسئله استقلال آن از سیاست‌های دولت قطر است. علی‌رغم ادعاهای مسئولین الجزیره مبنی بر دنبال کردن سیاست‌های مستقل و پخش برنامه‌هایی با ابعاد انتقادی محدود علیه دولتمردان قطری، شواهد بسیاری در خصوص این ارتباط وجود دارد. برای مثال، به دنبال کاهش قیمت گاز طبیعی در بازارهای بین‌المللی طی سال‌های ۲۰۱۴-۲۰۱۶، الجزیره پانصد نفر از نیروهای خود را اخراج کرد. نمونه دیگر،